

Anžek Frlanžek v šoli

(Konec.)

Anžek Frlanžek se je vsedel na trato. Lisičke in lisjaki so ga gledali radovedno in so neprestano mrdali z gobčki. Lisica je pričela s poukom. Švigala je po trati, stresala s košatim repom, a naenkrat se je potuhnila in se prihuljeno plazila po tleh, in čavs — je zgrabila s kremplji za skalo in jo ugriznila. Potem se je vsedla na zadnje noge in z blestečimi očmi gledala svoje učenčke.

»Tako morate loviti zajčke,« jim je razlagala. »Alo, zdaj pa po vrsti pokažite, če ste si zapomnili.«

Lisičke in lisjaki so drug za drugim švignili čez trato in tako lepo zgrabili za skalo, da jih je morala mati pohvaliti. Prišla je vrsta na Anžka Frlanžka, pa se je upiral, ker se mu je zdelo vse to smešno. Lisica se je razhudila in ga je ugriznila v roko, da je zajavkal in se pognal čez trato. A je bil neroden, da se je prevrnil, še preden je zgrabil za skalo. In lisičke in lisjaki so se smejali, da so kar z ušesi strigli.

A že ga je lisica vnovič nagnala, nagnala dvakrat in trikrat, dokler se mu ni dobro posrečilo.

»Moja šola je lepa, a je tudi huda,« se je pohvalila lisica Kočemajka. »Zdaj pa grem v gozd po živega zajčka, da na njem preizkusite naučeno modrost. Frlanžek, pazi ta čas na otročičel«

Švignila je v grmovje in je že ni bilo nikjer več. Lisičke in lisjaki so se prekopicevali in se grizli po trati. Anžek Frlanžek pa je žalosten sedel ob skali in je bil lačen. Pa se je domislil, da leži v brlogu še kos kokoške, ki je lisicam ostal od kosila. Naglo je nanosil k skali dračja, poiskal med kamenjem trd kremenec, ob bližnji bukvi suho gobo. Iz žepa je potegnil nožič in pričel z njim kresati ob kremenec. Iskre so se prijele gobe, ki jo je potlačil med suho travo. Razpihal je tlečo žerjavico in kmalu je zaplapolal ogenj. Prislonil je k njemu kokoške bedrce, ki ga je prinesel iz brloga, pa ga je lepo spekel.

Lisičke in lisjaki so prestrašeni pobegnili v brlog, ko so zagledali ogenj. Cvilili so na ves glas, a Anžek Frlanžek se še zmenil ni zanje, temveč je zadovoljno grizel pečenko. Potem pa je pogasil ogenj, da bi ga lisica Kočemajka preveč ne kregala. Lisjaki pa so ga le zatožili materi, ko se je vrnila z živim zajčkom v gobcu. Hudo ga je pogledala in mu obljubila, da ga bo po šoli pošteno nabila, ker je z ognjem plašil njene otročiče.

Anžek Frlanžek pa je vse natančno premislil in preudaril. Spoznal je, da pri lisici ni nič kaj dobro in da ga bo natepla, kadar se ji poljubi, in mu nekoč v jezi morda še celo glavo odgrizne. Pa tudi nič pametnega se ne bo naučil pri njej; naučil se bo pač samo tega, kako se lovi zajčke in krade peteline in kokoši. S takimi nauki pa Anžek Frlanžek ni vedel nič početi.

Spet je zbrala lisica Kočemajka krog sebe svoje učenčke, da jim pokaže, kako morajo ujeti živega zajčka. Iz gobca je spustila vekajočega zajčka, zajček je poskočil in zdrvel preko trate, da bi pobegnil. A ni poskočil niti trikrat, že ga je imela lisica spet med zobmi.

»Frlanžek, zdaj pa ti napravi prav tako,« je velela s pisanim pogledom.

Zajček je skočil in skočil je Anžek Frlanžek za njim. Zajček je šinil v grmovje in Anžek Frlanžek je šinil za njim. No, Anžek Frlanžek ga ni lovil. temveč je samo gledal, da siromašni zajček srečno pobegne iz lisičjih krempljev.

»Beži, zajček, beži!« je vpil za njim in še mar mu ni bilo, da mu je lisica Kočemajka tik za petami. Lisica je hropla divje in Anžek Frlanžek je vedel, da mu bo zdaj gorje. A se ni bal, temveč se je samo posmejal in šinil na visoko hojo. Vsedel se je na vejo in škodoželjno gledal lisico Kočemajko, ki je srdito tekala okrog drevesa in glasno lajala.

»Še danes boš brez glave, nemarnost,« je grozila. »Le čakaj! Lisjaka pokličem, pa ti že pokaže.«

Bevsknila je prav čudno in že je prišel od nekod zavaljen, košat lisjak. Strupeno je pogledal Anžka Frlanžka in mu zapovedal: »Stopi dol!«

»Stopi ti gor!« se mu je posmejal Anžek Frlanžek s hoje. »Saj tebi ni dalj do mene nego meni do tebe.«

Lisica Kočemajka je zdrvela nazaj do brloga, ker se je bala za svoje otroke. Lisjak pa se je zleknil pod hojo in je ležal tam nepremično. Le včasih se je ozrl med vejevje, da vidi, če je človeček še tam gori. Mračilo se je že in noč je že legala na gore. Anžka Frlanžka pa je zaskrbelo, kaj bo, če se lisjak ne umakne izpod drevesa in bo dan za dnevom stražil tam doli. Že davno je morala biti polnoč, Anžka Frlanžka pa je zeblo, da so mu roke in noge drevene.

»Lisjakec, hoj, lisjakec!« je zavpil. »Divjega petelina sem zagrabil za rep. Ali ga hočeš, lisjakec?«

Nihče ni odgovoril. Anžek Frlanžek je vedel, da je lakota pograbila lisjaka in ga pognala daleč v gozd. Previdno se je spustil na tla in zbežal v goščavo. Hitel je le naprej, da bi bil čim bolj daleč od lisičjega brloga, kjer ga ni čakalo nič dobrega. Daleč je že bil nekje sredi gluhega gozda in se je ustavil pod košato bukvijo. Na veji je zagledal veliko ptico, ki se je ščeperila in ga gledala z bleščečimi se očmi.

»Kaj počneš tu, pobič?« ga je vprašala. »Čemu se me bojiš, ko vendarle veš, da sem sova?«

»V goro sem prišel, da se nekje vpišem v šolo,« je odgovoril Anžek Frlanžek. »Vpisal sem se že pri volkulji Repulji in tudi pri lisici Kočemajki. A njuna šola ni prav za nič. Zdaj pa grem kam drugam. Mogoče me še celo ti vpišeš v svojo šolo?«

»Ljudje pravijo, da sem strašno modra,« je odvrnila sova. »Pa bo tudi res. Prav rada te vpišem v svojo šolo. Do sti prida se boš naučil pri meni.«

Anžek Frlanžek je vesel splezal k nji na drevo. Do ranega jutra sta se učila sovjega jezika, in ko so zažarele gore v jutrnji zarji, je Anžek Frlanžek govoril sovji jezik že veliko lepše nego sova sama. Z dnem pa je zadremala sova in tudi Anžka Frlanžka so že pošteno ščemele oči. Splazil se je z bukvje in je zaspal za grmom.

Že se je znočilo, ko ga je sova zbudila in poklicala na drevo. Anžka Frlanžka je mučila lakota, a vendar je splezal k sovi med vejevje.

»Lačna sem,« je dejala sova. »Nemara si tudi ti lačen? No, takoj poletiva v gozd in si poiščeva najboljšo večerjo. Ker pa ne znaš letati, te naučim.«

Pričela je prhutati s perotnicami in Anžek Frlanžek je moral z rokami ponoviti vsak njen gibljaj. Ko se je sovi zdelo zadosti pouka, se je dvignila in zaprašila v temo.

»Za menoj!« je velela. Anžek Frlanžek je zakrilil z rokami, ker je bil prepričan, da ga je sova v resnici naučila letanja. Planil je z veje, a je neusmiljeno telebnil z drevesa in se do krvi opraskal v grmovju.

»Hoj, tudi sovina šola ni kaj prida,« je zagodrnjal. »Moral se bom že nekam drugim vpisati v šolo.«

Nabrskal si je suhega listja in se zari vanj, da bi ga ponoči ne zeblo. Če pa je hotel lepo v miru spati, je moral pozabiti na lakoto. Pa je zares dobro spal in se je zbudil šele, ko je

bilo sonce že visoko. Pogledal je na bukev, a sove ni bilo nikjer med vejem. Sam Bog ve, kam se je bila zatekla pred belim dnevom.

Anžek Frlanžek je hodil po gozdu in neprestano obiral močnice in črnice, da si je tešil glad. A na šolo nikakor ni pozabil, temveč je stopil v grmovje k zajcem, da ga nauče svoje modrosti. A pri njih se ni mogel naučiti nič drugega nego jecljavega in jokavega zajčjega jezika. Nevoljen se je napotil naprej. Potrkal je na jazbečeva vrata, a jazbec ga je hudo ozmerjal in zapodil. Teden dni je taval po gorskem gozdu, učil se in trudil skoro pri vseh zvereh, a je nazadnje žalosten spoznal, da je še vedno Anžek, prav tisti Anžek, ki je ušel z doma, da postane učen in pamenten, kakor so drugi ljudje.

Sneg je zapadel gore in Anžek Frlanžek se je zatekel v brlog k medvedu in ga poprosil, naj ga sprejme v svojo šolo. Medved ga je bil vesel, ker si je želel družčine za dolgo zimo. Nekaj dni ga je učil svojih umetnij in norčavih burk, da je bilo Anžku Frlanžku prav kratkočasno. A lepega večera je medved zaspal tako trdno, da se ni zbudil sto dni in noči, pa naj ga je Anžek Frlanžek še tako klical in dregal.

Iz brloga ni mogel nikamor več, ker je bil sneg tako visok, da mu je petkrat segal čez glavo. Medved je bil jeseni brlog bogato založil z živežem, da Anžek Frlanžek prav nič ni trpel lakote. Imel je strdi, sadja in sladkih korenin in na peharje, in če se mu je poljubilo, je pekel ob ognju krompir. Ponoči pa se je stisnil k medvedu in mu je bilo tako gorko, da mu bolj ne bi bilo niti doma v postelji.

Spomladi se je medved prebudil. Z Anžkom Frlanžkom sta postala še večja prijatelja in sta se klatila vse dni po gori. Seveda se Anžek Frlanžek pri njem ni naučil kdo si ga vedi česa. Samo podivjal je tako, da že ni bil več podoben šolarčku, ki ga naj vpišejo v prvi razred. Do jeseni je bil medvedu

veren drug. Jeseni pa so lovci medveda ustrelili in Anžek Frlanžek je bil spet sam.

Tedaj se je domislil vaške šole in se je spomnil, da prav te dni vpisujejo nove učenčke. — »Bog ve, ali me sprejmejo, če se grem zdajle vpisat?« se je vprašal. »A sam Bog ve, če sem letos zrastel vsaj toliko, da sežem z glavo preko šolske klopi?«

In Anžek Frlanžek se je pomeril ob praproti, a je žalosten videl, da se od lani ni pretegnil niti za četrto mezinčevega nohta. Bilo ga je sram, pa ni šel v dolino, temveč se je potegnil nazaj v goščavo. V medvedov brlog si je nanosil živeža in kurjave, tam pa si je vso zimo krajšal čas, kakor je sam vedel in znal.

Drugo leto pa je spet hodil od živali do živali in se je izogibal samo volkulje Repulje in lisice Kočemajke. A nič novega se ni mogel naučiti. V teh šolah je samo pozabil, da je človek. Tega se je spomnil le jeseni, če se je domislil vaške šole. Tedaj pa se je nehote postavil ob praprot in se je pomeril. A joj! Od lani ni prav nič zrastel, ker je v živalski šoli menda pozabil rasti.

In leta teko in Anžka Frlanžka še vedno ni od nikoder domov. Pa pravijo, da ga menda ne bo nikoli, ker ga je sram, da ničesar ne zna in je še vedno tako majhen, da je šolska klop desetkrat previsoka zanj. Nihče ga ne vidi več, pa čeprav bi ga iskal tri dni po gori, ker se zna Anžek Frlanžek skrivati pred ljudmi in skoči v vsako luknjo kakor miška, če jo splašiš.

Pravijo pa tudi, da bi ga lahko našli samo šolarčki, ki se vpisujejo prvič v šolo. Tam gori ob praproti bi ga lahko našli, ker se Anžek Frlanžek samo tisti dan spominja, da je človek. Meri se in meri ob praproti, ker bi še vedno rad šel v šolo. Pri tem pa ga mine divja plahost in tedaj bi ga šolarček lahko prijel in odvedel domov. A kaj naj šolarček z njim doma počne, tega pa v resnici jaz sam ne vem. Šolarček pa menda tudi ne.